
**XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHẬP
CHƯA ĐƯỢC SỬ GIÁC NGUYÊN HIỆU ĐỈNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DÙNG LÀM
TÀI LIỆU NGHIÊN CỨU CHO RIÊNG MÌNH.
XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN.**

Kinh Thập Thượng (Dasuttara Sutta) 6a

<blockquote>Kalama tri ân bạn ngocthytran ghi chép.</blockquote>

[27/08/2022 - 06:16 - ngocthytran00]

KINH THẬP THƯỢNG (DASUTTARA SUTTA) 6A

Cám ơn rất là nhiều

Thưa quý vị, hôm nay chúng ta đã học tiếp phần pháp 3 chi, hôm qua chúng ta đã học về 3 pháp cần phải đoạn trừ, đó là Dục Ái, Hữu Ái và Phi Hữu Ái.

Hôm nay chúng ta học tiếp 3 pháp tánh Sa Đọa HĀNABHĀGIYA. Ở trong bản này Ngài Minh Châu dịch là các pháp chịu phần tai hại. Nhưng trong chú giải nói rằng 4 chữ chịu phần tai hại này là hānabhāgiya nó có ý nghĩa là dẫn đến sự sa đọa trong 4 đường khổ.

Sẵn ở đây chúng tôi cũng nói luôn là rất nhiều nếu không muốn nói là hầu hết, trong cái tướng của mình, mình cứ nói là 4 cõi đọa xứ không à. Thật ra nó không tới 4. Vì sao? Gọi là cảnh giới thì được, gọi là cõi thì không. Là bởi vì địa ngục có cảnh giới riêng, A Tu La không có cảnh giới riêng, A Tu La đọa thì không có. Nhớ nha, các vị nhớ dùm cái đó. Bây giờ tôi làm biếng ghi lăm cho nên tôi chỉ nói miệng thôi.

A Tu La có 2 là A Tu La thiên và A Tu La đọa. A Tu La thiên có 1 số đông – rất là đông, những người ở nhân gian làm phước, bố thí rồi phục vụ, nghe pháp nói chung lung tung hết, họ thích làm phước lăm. Nhưng có 1 điều là lúc nào tu thì tu, lúc nào để đuôi hưởng thụ thì cứ hưởng thụ. Hạng này chia làm 2 nhóm. Có 1 nhóm chết rồi phước ít, có tu, vừa tu vừa quậy nhưng mà tu không bao nhiêu, thì chết sanh vào làm loại gọi là – cái đó không hẳn, nhưng mà 1 trong những thôi, sanh vào các cảnh giới Tứ Thiên Vương bậc thấp. Vd như vừa tu mà thích ca vũ nhạc kịch thì chết sanh vào cảnh giới Tứ Thiên Vương làm loài Càn Thát Bà. Phước khá hơn 1 chút thì lên Đao Lợi, cũng làm Càn Thát Bà. Phước tề hơn chút nữa cũng làm Càn Thát Bà nhưng không ở trên Đao Lợi, cũng không ở Tứ Thiên Vương mà ở cõi người. Nhớ nha!

Tức là vừa tu vừa để đuôi, phước nhiều lại đam mê nghệ thuật ca vũ nhạc kịch thì về Đao Lợi. Kém hơn 1 chút thì xuống làm Càn Thát Bà ca vũ nhạc kịch làm nhạc sĩ, nhạc sư ở cõi Tứ Thiên Vương. Còn kém hơn nữa thì làm Càn Thát Bà ở cõi người là sao ta? Là những vị họ sống trong rễ cây, củ rễ, cành lá, hoa trái. Đó là những người vừa tu vừa quậy thì phước của họ giúp cho họ không bị đọa nhưng họ phải sống vất vưởng, nương tựa vào những trú xứ rất là mong manh.

Tại sao gọi là mong manh? Là bởi vì cái hoa này nó héo, nó úa, nó rụng thì họ phải sang 1 cái hoa khác. Rồi trái cây cũng vậy, họ nương gá vào nó, rồi nó rụng họ phải qua trái khác. Củ rễ cũng vậy, tuổi thọ của củ đó, rễ đó bao lâu thì họ sẽ sống ở đó bấy lâu. Xong rồi, hết tuổi thọ họ đi tái sanh chỗ khác mình không nói làm chi, còn nếu họ còn tuổi thọ, họ lại tái sanh vô củ rễ khác, cành nhánh hoặc là thân cây, lõi cây. Cho nên có trường hợp có những phần gỗ danh mộc, gỗ quý, gỗ tốt được người ta đốn, chặt đem về, cưa bào, đục đẽo làm giường, làm tủ, làm ghế, làm bàn.

Ngày xưa cái cây đó còn sống, thì những loài này sống trong cây đó, củ đó, rễ đó. Rồi bây giờ cái cây đó bị người ta đốn chặt đem về nhà dùng vào việc khác trong các món gia dụng. Lúc đó, có trường hợp những Càn Thát Bà này lại đi theo món đồ gỗ đó, nhớ nha, họ đi theo món đồ gỗ đó. Cho nên mới có trường hợp người ta ngủ bị mộc đè đó, tức là nằm ngủ trên cái giường, cái chõng đó. Rồi người ta nằm người ta ngủ người ta thấy những bóng đen trèo lên, tuột xuống hoặc nó làm cho mình bị khó thở hoặc bị tê cứng tay chân, không thể nhúc nhích, cử động, cục cựa gì được. Người ta gọi đó là hiện tượng mộc đè nhưng mà nó chưa có hẳn, có thể vị đó, đôi tượng đó từ trong phần gỗ họ đi theo hoặc là họ là 1 phi nhơn họ ở sẵn trong ngôi nhà đó rồi.

Hoặc cũng có trường hợp là do mình nằm mình lót tay ở sau gáy mình ngủ bị cắn, bị tê, bị mỏi rồi nó tạo ra những cơn ác mộng cũng có thể nha, chứ không phải là 100%, có nhiều lý do lắm. Do tác động sinh lý cũng có, vd như mình kê tay đó quý vị, hoặc lúc mình còn thức mình gác chân lên cái gì đó, tới lúc mình ngủ phần chân bị tê cho nên mình thấy ác mộng. Hoặc cũng có trường hợp vị Càn Thát Bà đó trong cái giường đó, cái ghế đó, người ta muốn phá mình cũng có, nhớ nha.

Càn Thát Bà có nhiều loại và loại Càn Thát Bà không có cõi riêng. Có loại Càn Thát Bà có thể đắc đạo được trên cõi Đạo Lợi, cõi Tứ Thiên Vương nhưng cũng có những loại Càn Thát Bà họ chỉ là người dị nhân, người vô nhân thôi. Họ tái sinh bằng tâm dị nhân, tâm vô nhân thì họ có thể họ không đắc được gì hết và trú xứ của họ rất là hạn chế. Và chúng ta cũng biết 1 chuyện đặc biệt nữa là loài Phi Nhơn, loài hóa sanh, phước ít, họ có thể sống nương gá vào những vật mà các vị không có tin, vd như 1 hòn đá, nhỏ hơn nữa có thể là 1 hòn sỏi, 1 cọng cỏ, 1 cọng sậy. Trong kinh nói 1 cọng cỏ lau cũng có thể làm cả 1 lâu đài cho 1 vị trời nào đó mà trong mắt ta thì đó là 1 cọng cỏ lau, cọng sậy thôi. Nhưng mà đối với vị Phi Nhơn họ nương gá, trú ngụ trong đó thì đó là cả lâu đài trong đó có hoa viên, có hồ nước, có đường đi, có cây cảnh đầy đủ hết.

Cho nên nói thế giới này lớn hay nhỏ cũng khó nói lắm. Từ đầu cây ngọn cỏ, sợi tơ, sợi tóc đều là trú xứ của chúng sinh được hết. Thậm chí trong bài kinh Sammadithi sutta, đây là bài kinh rất nổi tiếng, rất là quan trọng trong kinh Phật. Bài kinh này bữa hôm chúng tôi nhớ có nhớ tới bài kinh này, dùng duyên sự của bài kinh này để giới thiệu về Duyên Khởi của Kinh Thập Thượng, nhưng mà quên, tính nói cái quên mất tiêu. Tại sao vậy?

Tại vì đây là 1 trong những bài kinh gắn liền với Ngài Xá Lợi Phất, trong đó, trong chú giải của kinh này nói rằng khi Ngài Xá Lợi Phất thuyết giảng kinh này, lúc đầu chỉ có 1 nhóm chư Thiên xung quanh Ngài và trí xa thú của họ. Họ thích quá đi, trí xa thú của họ vang vọng đến nhiều nơi trên hành tinh và trí đó vang vọng lên các tầng trời và cuối cùng chư Thiên trong 10 ngàn vũ trụ đều nghe được bài giảng của Ngài Xá Lợi Phất. Số lượng chư Thiên đắc đạo trong buổi pháp thoại lên tới nhiều tỉ, nhiều tỉ nha. Đó là Ngài Xá Lợi Phất đó.

Hồi đó giờ mình cứ thấy Đức Phật còn tại thế, bóng dáng Đức Phật lớn quá, chói lòa, rực rỡ, cho nên mình không để ý Ngài Xá Lợi Phất, chứ Ngài Xá Lợi Phất Ngài độc đáo lắm. Ngài có những pháp thoại chẳng hạn như bài kinh Sammadithi này nè, trong bài kinh đó Ngài có nhắc đến 1 trường hợp rất là độc đáo. Ngài nói những chúng sinh có khuynh hướng tâm tư giống nhau, sở hành giống nhau, họ có thể cộng nghiệp với nhau để rồi đời sau kiếp khác đi đâu cũng có thể cộng trú với nhau. Ngài nói có thể trên 1 đầu ngón tay, có thể có hàng trăm hàng ngàn vị sống trong 1 không gian nhỏ xíu xíu bằng cái hạt me thôi quý vị.

Và hôm nay, quý vị có dịp nhìn thấy những bầy ong, những tổ mối, tổ kiến, mình thấy những con chung ồ, chung hang đó chắc chắn nó có sự cộng nghiệp, cộng hưởng nào đó nó mới dẫn đến sự cộng sinh. Cho nên hôm nay nguyên 1 ổ kiến, nguyên gò mối to đùng như vậy đó, biết bao nhiêu con ở với nhau. Chưa kể quý vị là dân nông thôn, quý vị sẽ thấy có những loại côn trùng lạ lắm, nó bay mà nó đứng yên trong không khí có thể là mấy chục, mấy trăm ngàn con, nó tạo thành 1 đám mù trong không khí buổi sáng sớm hoặc buổi chiều tối mình thấy trên đồng ruộng đó. Không biết tiếng VN kêu con đó con gì? Đại khái nó nhỏ xíu xíu mất thường mình không thấy, nhưng khi nào nó tập hợp lại khoảng mấy trăm ngàn con thành cái bầy lớn, dày khít đậm đặc thì mình mới thấy được. Đó cũng là 1 sự cộng hưởng.

Chính vì sự cộng hưởng đó hôm nay nó mới làm cá, nó sống chung 1 bầy cá, 1 bầy ong, 1 bầy kiến, 1 bầy mối mà mình có thể thấy hoặc không thấy, riêng về trường hợp các loại phi nhon chúng ta không thấy được bằng mắt thường.

Tôi trở lại vấn đề sa đọa, chỉ có địa ngục là có cảnh giới riêng thôi, còn A Tu La thì sống nương gá ở các cõi, 1 ít ở địa ngục, 1 ít ở Tứ Thiên Vương, và 1 ít ở cõi người. Đó là nói về A Tu La đọa. Còn A Tu La Thiên, họ là 1 phần của chư Thiên Đạo Lợi do tu dễ duôi, cho nên họ bị Đế Thích đẩy xuống chân núi Tu Di không cho ở chung trên Đạo Lợi nữa, họ có cảnh giới riêng, đó là A Tu La Thiên. Hạng này trí tuệ, phước báu, công đức tương đương với chư Thiên Đạo Lợi mà tại vì họ là thành phần bị lưu đày.

Bàng sanh thì không có cõi riêng. Vd mình thấy dưới địa ngục cũng có loài súc sanh, ở cõi người cũng có loài súc sanh, ở cõi Tứ Thiên Vương cũng có loài súc sanh. Vd như Cưu Bàn Trà, Kim Xí Điều, Long Vương chẳng hạn nha, cõi người thì khỏi nói rồi. Như vậy loài bàng sanh không có cõi riêng mà nó sống nương gá rải rác.

Nga quý cũng không có cõi riêng nha quý vị. Vd ở địa ngục có 1 ít, ở cõi Tứ Thiên Vương có 1 ít, rồi ở cõi nhân loại thì nhiều, ở núi rừng, nghĩa trang, mộ địa, tha ma, ghềnh thác hoang vắng cheo leo thì có nga quý ở đó. Hoặc là nó sống len lỏi trong khu dân cư của nhân loại chẳng hạn.

Cho nên mình thấy đó là 4 cõi đọa xứ chứ thật ra mình ngồi mình ngắm chỉ có địa ngục là có cõi riêng thôi, A Tu La đọa không có cõi riêng, bàng sanh không có cõi riêng, nga quý cũng không có cõi riêng. Nhớ nha! Họ chỉ là cảnh giới thôi, chứ còn cõi thì không. Có nghĩa là họ sống ở đâu thì đó là cảnh giới của họ.

3 pháp dẫn đến sa đọa là dẫn đến 4 cảnh giới đó đó.

Sân nhiều thì có thể dễ sanh, dễ thôi nha, tham, sân, si cái nào nó cũng đưa mình đi đủ 4 cõi hết trơn, nhưng mà trong chú giải có nói sân nhiều thì dễ đi địa ngục.

Tham nhiều rất dễ sanh làm nga quý.

Si nhiều rất dễ sanh làm loài bàng sanh tức là loài súc sinh.

Đó là trường hợp thông thường. Còn có trường hợp cá biệt nữa.

Tham ở đây có 2 loại: muốn có thêm hoặc không muốn bị mất, muốn ở ngoài đờ vô thêm nhưng không muốn ở trong trao ra, chứ không phải tham có 1 như mình muốn nhiều chưa đủ đâu. Tham có 2 trường hợp: tham là muốn có thêm hoặc không muốn mất đi cái đã có. 1 là muốn có thêm, 2 là không muốn mất cái đã có.

Có nhiều người, với họ chuyện kiếm thêm không nổi bật nhưng phần giữ cái đã có rất mạnh. Và chính mắt tôi có thấy, chính mắt tôi có thấy những người như vậy. Kiếm thêm thì họ cũng không tha thiết gì lắm, có nhiều xài nhiều, nhưng cái nào đã vô túi rồi nó ra không được, họ đổ keo trong túi đó, 1 xu cũng không lọt.

Có người ra thì rộng lắm, nhưng mà họ cũng thích, cả đời họ ra thì rộng lắm, bố thí, ăn xài rất là rộng nhưng mà cả đời dành thời giờ đổ vô.

Cho nên nên nhớ tham có 2 loại: 1 là không chịu bỏ ra, 2 là cứ muốn ở ngoài đổ vào thì đều gọi là tham. Nhớ nha!

Cám ơn rất là nhiều, ở đây có 1 người tên là Lười nè.

Ba pháp dẫn đến sa đọa là vậy đó, tham nhiều.

Tham ở đây có 3 trường hợp. Tham trong cảnh dục, tham trong cảnh sắc, và tham trong cảnh vô sắc.

Mấy cái này đã giải thích hết rồi.

Tham trong cảnh dục có nghĩa là thích được thấy, nghe, ngửi, nếm, đụng, sờ, chạm những cảnh trần mình thích. Tham trong cảnh thiên sắc là sao? Có nghĩa là chán dục nhưng mà còn thích có hào quang, thích được sống lâu, thích có thân tướng kỳ vĩ, thích sống bằng hỷ lạc, không muốn ăn uống nhưng mà cũng còn thích 1 ít – 1 ít thôi nha, 1 ít trong sắc pháp. Và bằng chứng là vị này đã tu thiên vô sắc bằng các đề mục vật chất, để 1 chậu nước rồi niệm nước, nước, nước, nước; để 1 hòn đất niệm đất, đất, đất, đất; đốt 1 ngọn đèn niệm lửa, lửa, lửa, lửa; khoét 1 khe hở niệm gió, gió, gió, gió; vd như vậy.

Tổng cộng là 40 đề mục trong đó chỉ có 28 đề mục cho mình đắc thiên thai, còn lại 12 đề mục kia không có đắc, nhớ nha, đến cận định thôi.

Có những vị chán cảnh dục thì họ nhảy qua họ tu thiên để được sanh về các cõi Phạm Thiên. Xin hỏi chúng tôi nói có nhanh lắm không? Bởi vì hề kẹt nói chậm nó quên, bởi vì nó trào ra liên tục mà nói lừ đừ nó quên. Dạ rồi, cảm ơn. Nhớ nha, nhớ cái chỗ này.

Tham có 3 trường hợp. 1 là chìm sâu trong cõi dục, 2 là mê trong cảnh thiên sắc giới, 3 là có những người họ chán thiên sắc giới, họ thấy nó thô, nó rẻ tiền, họ mới hướng đến thiên vô sắc. Phần này tôi đã giải thích rất rõ trong quyển A Tỳ Đàm 1, quyển bìa màu xanh dương, phía dưới có cái tháp trong núi Himalaya đó. Bà con làm ơn đọc cái đó dùm đi, còn cứ hề lần nào đụng tới 3 cái này cứ giải thích hoài nó cũng ngán quá ngán đi nha.

Thì cái đó là 3 cái tham đó, sẵn ở đây chúng ta cũng biết thêm.

Theo trong Tăng Chi Bộ, Đức Phật Ngài dạy thế này. Trong các cảnh giới, cõi dục đông hơn cõi sắc, cõi sắc đông hơn cõi vô sắc, nhớ nha. Càng lên cao càng hiếm dần. Và trong cõi dục, loài người ít hơn loài sa đọa, trong loài sa đọa thì nhiều nhất chính là loài bàng sinh, loài bàng sanh nó nhiều vô kể. Bởi trong đó có những loài lúc nhúc, lúc nhúc. Ngài dạy rằng ta không thấy 1 chủng loại hữu tình nào đông đúc, phức tạp cho bằng cảnh giới của bàng sinh hết. Cứ như vậy, cảnh giới bàng sanh đông hơn 3 cảnh giới đọa kia. Gom chung 4 cảnh giới sa đọa thì nó đông hơn nhân loại. Mà số nhân loại thì đông hơn chư Thiên.

Khi nào có chư Phật ra đời thì số chúng sinh ở cõi lành mới đông. Còn lâu quá không có chư Phật ra đời thì mọi thứ trở lại tình trạng như chúng tôi vừa nói là vẫn tiếp tục như cũ, phần đọa đông hơn phần siêu. Rồi khi chư Phật ra đời thì số tu không đắc gì hết đông hơn số đắc Tu Đà Hoàn, số Tu Đà Hoàn đông hơn số Tư Đà Hàm, Tư Đà Hàm đông hơn số A Na Hàm, số đắc A Na Hàm đông hơn số đắc A La Hán. Và chúng ta thấy số đắc A La Hán dĩ nhiên đông hơn số đắc Độc Giác. Nhưng mà số những vị đắc Độc Giác lại đông hơn số chư Phật Chánh Đẳng Giác. Vì sao vậy?

Vì Thanh Văn Giác có thể lên tới mấy triệu vị, còn Độc Giác có nhiều lúc là mấy ngàn vị ra đời cùng 1 lúc. Nhưng mà nhớ rõ, quý vị nghe nói Độc Giác là tự ngộ mà tại sao có tới mấy ngàn không vị nào dạy vị nào hết đó. Tự mỗi người đắc ở đâu đó, ở mỗi người có 1 xuất thân, 1 hoàn cảnh khác nhau hết. Có vị làm thợ săn, có vị làm thương gia buôn bán, có người làm nông dân, có người thì là vua, là tướng, công hầu, tùy xuất thân của mỗi vị rồi họ mới giác ngộ, duyên tới thì họ thành Phật Độc Giác. Đắc xong rồi các vị tự xét, người như ta thích hợp nhất là tới trú xứ như thế nào? Tự nhiên đắc xong, vd họ đang, trong kinh nói họ đang là thợ săn, đang đi bẫy thú như vậy, thỉnh linh thấy con thú dính bẫy, rồi nó gãy chân, rồi máu me tùm lum vậy đó. Vị đó khởi lên tâm kinh thương cảm sao nó khổ như vậy hả trời? Do sanh ra ở đời nó mới có khổ, mà sanh từ đâu ra? Do có tâm đầu thai. Mà tâm đầu thai ở đâu ra? Do tham ái đời trước. Tham ái đó ở đâu ra? Là bởi vì khi ta gặp các cảnh trần, ta hưởng thụ đam mê nó. Sự hưởng thụ các cảnh trần do đâu mà có? Do có 6 căn. 6 căn ở đâu có? Do tiền nghiệp tham ái đời trước, đam mê trong 5 dục để đời này nó có 6 căn. Đam mê trong dục đời trước do đâu mà có? Do vô minh. Vô minh là sao? Không biết mọi hiện hữu là khổ cho nên họ mới đầu tư đời này kiếp khác.

Vị đó sau khi quán ngẫu nhiên, do ba la mật 2 a tăng kỳ khiến cho vị đó tự nhiên suy nghĩ đúng phương pháp Duyên Khởi. Vị đó đắc Độc Giác, vừa đắc xong, đương sự tự nhiên râu tóc tự rụng sạch sẽ, trên người có y bát đầy đủ trang nghiêm như 1 người đã xuất gia nhiều năm. Sẵn bữa nay tôi nói luôn, Độc Giác là như vậy đó.

Đủ duyên rồi, kiếp cuối, không cách này hay cách khác cũng tự đắc nhưng do tiền nghiệp cho nên tu lâu là lâu như vậy, nhưng kiếp cuối có nhiều vị được làm vua, làm công hầu, khanh tướng, đại gia, doanh nhân sung sung, sướng sướng, vui vui, vẻ vẻ. Còn có vị Độc Giác kiếp cuối là người lao động nghèo đói, kỳ hình dị tướng chứ không phải vị nào cũng đẹp nha.

Độc Giác thì có khả năng tự ngộ và trí tuệ hơn Ngài Xá Lợi Phất, thần thông hơn Ngài Mục Kiền Liên, đúng, cái đó thì đúng. Nhưng mà có 1 điểm lạ trong kinh nói thì mình thấy kinh ghi thì mình ghi nhận thôi, chứ còn bây giờ tôi làm sao có thể trả lời được cho quý vị nha. Thời gian tu ba la mật của Độc Giác lâu hơn của 2 vị đại đệ tử Xá Lợi Phất và Mục Kiền Liên, đúng. Nhưng kiếp chót của 2 vị đại đệ tử có những điều bắt buộc sau đây: - Xuất thân phải rất là cao sang, như Ngài Xá Lợi

Phật và Mục Kiền Liên là con nhà đại gia và không có kỳ hình dị tướng. Còn riêng về Độc Giác thì không chắc. Vị Độc Giác tuy tu gấp đôi nhưng có lẽ do đầu tư vào đâu không biết, nhưng kiếp chót của vị Độc Giác thì rất là bất định, có thể xuất thân rất là bản hàn, và ngoại hình nhân dáng có thể rất rất là kỳ hình, rất rất là dị dạng.

Chuyện đó không có gì lạ hết, vd ông Đề Bà Đạt Đa sau này ông thành Phật ông có tên là Sathissara nghĩa là bộ xương di động. Có nghĩa ông gầy ốm tới mức mà hôm nay mình nhìn thấy mấy người bị sida, bị ung thư kỳ cuối mà mình thấy kỳ, bị lao phổi đó, nhìn thấy nó dị. Ngài còn ghê hơn nữa, Ngài giống bộ xương biết đi vậy đó. Mà mỗi lần Ngài mở miệng ra, thì 1 mùi hôi thối nó lan tỏa ra cả 1 khu làng người ta chịu không nổi. Cái nghiệp kiếp chót của Ngài đó – Đề Bà Đạt Đa đó. Ông còn 100 ngàn đại kiếp ông thành Phật Độc Giác. Nhưng mà thành rồi vị đó sống được có 7 hôm rồi tịch. Vì nhiều lý do lắm, 1 là cái nghiệp yếu, thứ 2 nếu không yếu vị đó cũng muốn đi sớm vì không muốn gieo nghiệp xấu cho chúng sinh. Họ thấy rồi họ khinh bỉ, họ coi thường, họ xúc phạm, họ phạm thượng rồi thêm tội cho họ thôi.

Ngài gầy gò dị dạng mà mở miệng ra nó hôi coi như cả làng chịu không nổi, nha, đặc điểm đặc biệt như vậy, sẵn thì nói nói luôn vậy đó, nói luôn cho bà con thấy.

Cho nên số đặc A La Hán Thanh Văn đông hơn Độc Giác, Độc Giác thì maximum là vài nghìn thôi, nhưng mà Độc Giác dù sao cũng đông hơn Chánh Đẳng Giác. Chánh Đẳng Giác thì mỗi 1 lần xuất hiện thì trong cả 1000 tỉ, tôi nhắc lại nha, 1000 tỉ - tức 12 con số zero, tức 1000 tỉ vũ trụ. Trong phạm vi 1000 tỉ vũ trụ không có vị Chánh Đẳng Giác thứ 2 xuất hiện. Độc Giác thì có thể có, Độc Giác có thể cùng 1 lúc xuất hiện nhiều vị. Vì sao? Vì các vị này tự ngộ và không có dạy ai hết, cho nên bây giờ có xuất hiện bao nhiêu thì cũng không lường lấy như vị Chánh Đẳng Giác.

1 vị Chánh Đẳng Giác ra đời, tầm hoạt động của Ngài chắc chắn có tiếng vang cho nên không bao giờ có 2 vị Chánh Đẳng Giác cùng có mặt 1 lúc trong phạm vi 1000 tỉ vũ trụ. 1000 tỉ tức là 1 trillion thì chỉ có 1 vị Chánh Đẳng Giác ra đời thôi. Vị này tịch rồi, giáo pháp mất hẳn 100% thì mới đến vị khác ra đời. Nhớ cái đó nha, 100%.

Và có nhiều khi 3-4 chục, 3-4 trăm, 3-4 ngàn, 3-4 triệu, 3-4 tỉ đại kiếp không có vị Chánh Đẳng Giác nào ra đời. Tôi nói 3-4 tỉ là tôi nói rất là mềm đó. Trong kinh nói có nhiều khi cả 1 a tăng kỳ đại kiếp, a tăng kỳ nhiều lắm quý vị. Bởi vì 3-4 tỉ chỉ có 9 con số 0 thôi, còn 1 a tăng kỳ nó tới 140 con số 0 không có vị Chánh Đẳng Giác ra đời.

Trong thời gian đó số chúng sinh ở cõi người, ở các cảnh trời ít đi, vì sao? Vì cơ hội để người ta làm thiện không có nhiều, quý vị biết không, nó không có nhiều. Thế là ở những cõi vui, cõi trời, cõi người nó ít, thậm chí có những cõi mất hẳn 100%, xóa sổ như chưa từng có trên thế giới này. Đó chính là 5 cõi tịnh cư. Cái cõi dành cho các vị A Na Hàm đó. Trong thời gian quá lâu mà không có chư Phật Chánh Đẳng Giác ra đời thì làm gì có những vị Thánh A Na Hàm sanh về đó để bổ sung dân số đây. Cho nên túc số ở đó cứ giảm dần giảm dần và nếu lâu quá không có vị nào ra đời thì coi như không còn ai, nếu không còn ai thì cõi đó tự nhiên biến mất như chưa từng tồn tại. Nhớ cái đó, cái đó quan trọng lắm.

Tôi đang giảng 3 thiện căn là vậy đó, tức là tham – cũng là bất thiện căn, gốc của phiền não, gốc của các khổ, sân cũng là gốc của phiền não, gốc của khổ, si cũng là gốc của phiền não, gốc của các khổ. Gốc nghĩa là sao? Căn ở đây nghĩa là gốc, nghĩa là phiền não có thể kể đến 10: thân kiến, hoài nghi, giới cấm thủ, dục ái, sân, ngã mạn, phóng dật, vô minh... kể bao la như vậy nhưng cái gốc vẫn là Tham, Sân, Si. Chính vì vậy 3 cái này gọi là 3 cái bất thiện căn.

Tôi nhắc lại 1 lần nữa, tùy vào căn cơ, phước duyên, trình độ của mỗi người mà cái tham của người này không giống cái tham của người kia, cái sân của người này không giống cái sân của người kia và cái si của người này không giống cái si của người kia, cái tà kiến, hoài nghi của người này không giống người kia. Là vì sao? Là vì khuynh hướng tâm lý, và tiền nghiệp thiện ác của mỗi người không giống nhau. Mỗi người có 1 nền tảng riêng, có căn cơ thiện pháp riêng. Chính thiện pháp của tôi không giống ai cho nên ác pháp của tôi cũng không giống ai, nhớ cái này nha. 2 cái này nó nuôi nhau, thiện pháp của mỗi người không giống nhau, nên từ đó nó ảnh hưởng đến ác pháp, khiến cho ác pháp không giống nhau. Mà chính vì ác pháp của mỗi người không giống nhau, 1 lần nữa nó lại tác động cho thiện pháp của mỗi người không giống nhau. Cho nên 2 người cùng làm 1 công đức,

cùng làm 1 việc ác giống nhau nhưng về đại thể thì quả giống, nhưng về chi tiết thì quả khác rất là xa.

.....

Đoạn này mất tiếng khoảng 1 phút.

..... tùy tác ý của mỗi người cho nên là vậy đó.

Tại sao vậy, tại sao chủ ý lúc làm việc không giống nhau? Là bởi vì sự tác động của ác tâm không giống nhau. Chính vì nền tảng của tôi là người nặng về vật chất hưởng thụ, nặng về đức tin, cho nên khi tôi làm phước, tôi cũng hướng tâm về sự hưởng thụ. Còn ông kia ông nghiêng về trí tuệ cho nên khi ông bố thí lòng ông cũng hơi nghiêng nghiêng chút ít về chuyện trí tuệ. Còn cái ông ông chú ý nhiều về sức khỏe cho nên khi ông bố thí cũng dường cái lòng ông hơi có nghiêng nghiêng về cái đó 1 chút, cho nên là ông sanh ra ông được như vậy.

Cho nên cũng bố thí có người sanh ra vừa giàu vừa đẹp, có người sanh ra vừa giàu vừa khỏe, có người sanh ra vừa giàu vừa thông minh, nó khác nhau.

Bất thiện căn là sao? Là cái gốc ác, mà cái gốc ác của người này không giống người kia. Vì sao vậy? Vì gốc ác của người này bị tác động bởi gốc thiện của họ, mà gốc thiện của họ cũng không giống người khác là do gốc ác tác động. Tôi giảng các vị trong room có nghe rõ 2 cái này không? Mình đang học bất thiện căn phải học cho tới nơi nha. Bất thiện căn hôm nay tôi giảng vậy, nhớ cái đó.

Nhớ như vậy, hễ còn là phàm phu thì ta còn có tham, sân, si. Đúng. Nhưng tham, sân, si của ta dày mỏng, ít nhiều, đậm nhạt, sâu cạn không giống nhau. Nếu bây giờ ta dốc lòng tu học thì ngay đời này có thể ta không đắc đi nữa thì ít ra ta cũng gieo duyên, ta bào mòn dạt mỏng phiền não nào đó.

Vd như có những người cả đời họ tu, cuối cùng nhờ họ tu hạnh từ tâm, họ bào mòn, dạt mỏng tâm sân. Họ tu hạnh xả ly, hạnh quán bất tịnh, quán thể trược, quán tử thi thì họ bào mòn, dạt mỏng được tâm tham. Tham ở đây có 2 loại: tham vật chất hay tham tình cảm. Nhớ nha! Cái này có vụ này nữa đó nha.

Tham vật chất là sao? Thích cái gì liên hệ đến đồ đạc, nhà đất, sở hữu, đó gọi là tham vật chất. Còn tham tình cảm là sao? Là tham trong tình cảm nam nữ, trong tình cảm gia đình, quyến thuộc, bà con, thân quyến, bạn bè. Cho nên tham cũng có nhiều kiểu, tham ở trong vật chất hay tham ở trong tình cảm.

Sân cũng vậy, sân có nhiều cách, có người sân cái sân của họ dựa trên vật chất, có nghĩa là họ thấy cái gì xấu, cái gì dở, cái gì hôi họ không thích. Cái sân của họ luôn luôn bị tác động bởi ngoại cảnh bên ngoài. Có người sân là do nội kết bên trong, thù oán, họ luôn luôn bực người nào, giận người kia vì họ thấy họ bị tổn thương, họ bị xúc phạm, họ bị coi thường gì đó. Sân có nhiều kiểu. Có người mình chửi họ, họ không giận nhưng làm hư đồ của họ, họ giận. Mình giật mỗi làm ăn của họ, họ giận. Trong khi mình có xúc phạm họ bằng 1 câu nói hoặc 1 cú đấm vô mặt họ, họ không giận bằng mình giật mỗi làm ăn của họ. Cho nên cũng có nhiều kiểu. Có người sân lấy cái gốc từ vật chất, có người sân lấy cái gốc từ cảm giác của bản thân.

Si cũng vậy, si cũng khác nhau, có người nặng về si phóng dật, có người nặng về si hoài nghi. Si hoài nghi là hoang mang, nghi hoặc, ngờ vực về vấn đề này, vấn đề nọ trong tâm linh trong tín ngưỡng. Còn si phóng dật là họ không quan tâm vấn đề triết lý tôn giáo, tư tưởng học thuật nhưng cái đầu của họ không tập trung được, lãng xãng, lãng xãng, lãng xãng. Cái hạng này gọi là nặng về si phóng dật.

Các vị nghe kịp không? Hồi nãy giờ tôi phân tích các vị thấy rồi. Tham là gì, sân là gì và si là gì? Thì mình thấy tham của mỗi người không giống nhau, sân, si cũng vậy. Và từ chỗ 3 cái này không giống nhau cho nên thiện pháp của mình cũng không giống nhau. Và chính vì cái thiện và cái ác của mỗi người không giống nhau cho nên mai này tu hành để đắc đạo thì phương pháp hành trì của mỗi người phải có nét riêng quý vị à, phải có nét riêng.

Vd như có người hợp với Thân Niệm Xứ, có người thì Thọ Niệm Xứ, có người Tâm Niệm Xứ, có người Pháp Niệm Xứ. Đúng. Nhưng trong đám hành giả thích hợp Thân quán Niệm xứ nó lại chia ra biết bao nhiêu phe phái trong đó. Có người đắc đạo bằng đề mục hơi thở, có người đắc đạo bằng

quán thân thể trước, có người đắc đạo bằng hài mục hài cốt, có người đắc đạo bằng chánh niệm trong các tiểu oai nghi. A, vậy mới vui chứ, đều là hợp với Thân Quán hết đó.

Như có người hợp với đề mục thể trước, họ vừa nhìn bãi nước bọt họ đắc quả cái rết, họ thấy xác chuột chết họ đắc quả cái rết. Nhưng có người họ thấy bộ xương khô họ mới đắc. Có người chỉ cần làm việc, sinh hoạt có chánh niệm 1 chút thôi, giờ lên, đặt xuống, cầm cái ly, uống miếng nước, đặt xuống, họ chỉ chánh niệm trong những động tác sinh hoạt nhỏ nhỏ như vậy cũng đủ để họ đắc quả rồi, đủ để họ thấy tam tướng trong 5 uân, 12 xứ, 18 giới rồi.

Có người họ phải tu đề mục hơi thở, ra biết ra, vào biết vào, ra dài, vô dài, ra ngắn, vô ngắn, ra bằng tâm trạng gì, vào bằng tâm trạng gì, ra bằng cảm giác gì, vào bằng cảm giác gì thì họ mới chịu đắc, nha. Nhớ chỗ đó.

Cho nên tùy cái thiện của mình mà cái ác mình nó sẽ ra sao, tùy cái ác mà cái thiện ra sao. Và chính do cái thiện, cái ác của mình cộng lại nó tạo cho mình 1 cái background – 1 cái nền tảng không giống ai hết. Chính vì vậy mai này khi gặp Phật thì chúng ta có kiểu hành trì nó hơi khang khác nha, nó hơi khang khác.

Có vị thì do kiểu tu dị biệt, do nét riêng trong thiện ác, cho nên khi gặp Phật rồi là phải cạo đầu, đắp y, rồi sống trong tha ma, mộ địa, rừng sâu, núi thẳm, đói lạnh, bệnh hoạn, nắng gió, mưa sương mấy chục năm mới đắc. Vì sao vậy? Vì cái kiểu tu. Mà kiểu tu đó ở đâu ra? Do tâm tánh. Tại vì từ tâm tánh tạo ra hạnh nghiệp, từ hạnh nghiệp mới dẫn tới chuyện bây giờ cái vị này phải tu kiểu đó đó mới đắc. Còn có vị chỉ gặp Phật nói 1 câu đắc liền. Có vị gặp Phật phải nghe nguyên bài pháp đầy đủ đầu đuôi thủ vĩ rồi mới đắc. Có vị xuất gia buổi sáng buổi chiều đắc. Có vị đang được cạo tóc là đắc. Nhớ nha! Vì sao? Vì 3 bất thiện căn của mình không giống nhau nên từ đó dẫn đến 3 thiện căn không giống nhau.

Vì thiện căn và bất thiện căn của mình không giống ai cho nên mai này chúng ta luân hồi buồn vui, cái kiểu buồn vui của mỗi người cũng không giống ai. Mà mai này có tu hành đắc đạo, kiểu hành trì của mình cũng không giống ai. Và đây chính là lý do mà hôm trước tôi đã nói rồi. Tất cả các thiện sư, giảng sư, pháp sư, luận sư, bla bla... sư, khi giảng dạy cho người ta thường, không có thường mà luôn luôn, họ kéo theo lời dạy của họ những dấu ấn cá nhân.

Dấu ấn cá nhân là cái gì? Là những sở trường, sở đoản của họ. Chính vì họ kẹt, họ không thích cái gì đó, họ ghét cái chuyện gì đó, họ dờ trong chuyện gì đó cho nên trong bài giảng họ tránh nói đến chuyện đó. Do họ tránh sở đoản, chính cái tránh đó cũng là 1 thứ dấu vết.

Họ giỏi trong cái gì đó, họ chuyên trong cái gì đó, họ đam mê trong cái gì đó, cho nên khi họ hướng dẫn cho mình, họ cũng nói nhiều, nói mạnh, nghiêng nặng về cái đó. Vì mỗi người có căn cơ khác nhau cho nên mình cứ ôm chân 1 thiện sư là chết nhăn răng luôn là vì sao? Là vì ở ông với mình hạnh nghiệp không có giống nhau, mà vì mình quý mến, thích ông trong 1 khía cạnh nào đó rồi mình cứ vui đầu chạy theo phương pháp của ông thì nó cũng hơi khó, hơi kẹt. Bởi vì ông với mình vốn dĩ không giống nhau, cho nên nhớ cẩn thận.

Thầy bà, kinh sách đều là những tài liệu tham khảo thôi chứ còn coi đó là tất cả thì theo tôi không nên.

Như vậy mình vừa học xong 3 bất thiện căn, nói bao la như vậy nó mới đủ.

Tiếp theo là 3 pháp đưa đến thù thắng.

Thù thắng là gì? Thù thắng có nghĩa là đưa đến vị trí cao hơn. Một là được sanh thiên làm trời, làm người. Hai là dẫn đến đạo quả Niết Bàn giải thoát sanh tử thì gọi là thù thắng nói chung.

Mình thấy 3 pháp dẫn đến sa đọa đó là Tham, Sân, Si. Còn 3 pháp dẫn đến sự thù thắng, dẫn đến cõi cao, dẫn đến sự hưởng thượng chính là Vô Tham, Vô Sân, Vô Si. Nếu không có người giải thích thì mình đọc cái này buồn ngủ lắm, có gì đâu mà học hả trời. Nhưng mà này giờ các vị nghe tôi nói về 3 bất thiện căn các vị thấy có nhiều chuyện để mình quan tâm ghé góm.

Ở đây cũng vậy. 3 thiện căn là gì? Đó là Vô Tham, Vô Sân, Vô Si. Các vị có biết không, hỏi này tôi nói chưa hết. Số chúng sinh bị đọa nhiều hơn số chúng sinh ở cõi trời người. Vì sao? Là vì số chúng sinh sống trong bất thiện nhiều hơn số sống trong thiện lành. Cho nên các vị thấy trong đây, Ngài Xá Lợi Phất Ngài nói 3 pháp dẫn đến thù thắng đó là Vô Tham, Vô Sân, Vô Si.

Vô Tham là gì? Đó là khuynh hướng tâm lý buông bỏ không nắm níu, ghim sâu, găm chặt vào trong cảnh trần. Khuynh hướng tâm lý đó được gọi là Vô Tham. Vô tham gồm 2 nghĩa, không muốn bỏ vô mà thích bỏ ra. Đó gọi là Ly Tham, ai viết nhanh viết dùm nha. Vô tham có 2 nghĩa, 1 là không muốn kiếm thêm vô mà chỉ muốn liệng bớt ra mà thôi, gọi là Vô Tham. Tham cũng có 2, vừa muốn thêm mà lại không muốn bỏ ra gọi là tham. Vô Tham thì ngược lại, không muốn kiếm thêm mà chỉ muốn bỏ bớt thì đó gọi là Vô Tham.

Vô Sân là sao? Khuynh hướng nhiều đời của chúng ta, khi tham càng nhiều thì bất mãn càng nhiều. Nhớ nha, đây là những công thức bằng vàng phải nhớ.

Tham càng nhiều thì sân càng nhiều. Vì sao? Thích càng nhiều thì bất mãn càng nhiều. Vì sao vậy? Rất là đơn giản, rất là đơn giản. Quý vị liệu quý vị tưởng tượng trong 100 cái quý vị thích, quý vị toại nguyện được bao nhiêu %. Vấn đề nó nằm ở chỗ này. Tại sao thích nhiều sân nhiều là tại vì mình thích nhiều mà mình toại nguyện được bao nhiêu %.

Cái thứ 2, có được rồi mình giữ được nó bao lâu? Mình không mất nó thì mình cũng chán nó, một là mình mất nó, nó bỏ mình nó đi, còn hai là mình cũng chán nó à quý vị.

Cho nên có nhiều lý do để chúng ta khổ. Tham thích này cũng có nhiều kiểu như bữa hôm tôi nói đó. Phiền não gồm tham, sân, si. Si mình không có nhắc vì si là gốc của 2 cái kia. Mình thấy tham với sân toàn do thích với do ghét thôi. Thích nhiều thì sẽ sân nhiều vì thích không được là sân, được rồi mà giữ không được cũng là sân, giữ được mà không tiếp tục thích nữa cũng là sân, nhớ nha. Cứ thích nhiều là sân nhiều là vậy đó. Tham nhiều tức là sân nhiều, bất mãn nhiều. Chuyện này rất là đơn giản nhưng phải có người nói ra.

Bây giờ ở đây cũng vậy, bây giờ mình đang nói về thiện căn, hễ người ít tham thì tự nhiên người đó ít sân. Vì sao? Vì người không có nhiều nhu cầu thì người đó không có đòi hỏi. Không có nhu cầu, không đòi hỏi thì cơ hội bất mãn tự nhiên nó sẽ bớt đi, tự nhiên nó ít đi, tự nhiên nó giảm đi. Các vị có nghe kịp không? Tự nhiên, cái đó chuyện tự nhiên, phải tự nhiên như vậy. Hễ tham nhiều thì sân nhiều.

Tôi có nhu cầu sạch sẽ cho nên tôi thấy cái gì dơ tôi chịu không được. Tôi có nhu cầu gọn gàng cho nên tôi thấy bệ bộn, bệ bối, bừa bãi tôi chịu không được. Tôi có nhu cầu là phải thơm tho, bây giờ tôi nghe có mùi là tôi chịu không được. Tôi có nhu cầu là phải màu mè mà bây giờ tôi thấy đơn giản tôi chịu không được, tôi thấy buồn ngủ. Tôi có nhu cầu đơn giản mà tôi thấy nó diêm dúa, lòe loẹt, sặc sỡ tôi chịu không được. Tôi muốn ăn ngon mà bắt tôi ăn dở tôi ăn không được. Tôi ăn chay mà bắt tôi phải nghe mùi tanh của đồ mặn tôi ăn không được. Tôi chuyên ăn đồ mặn mà giờ bắt tôi cứ tàu hũ, mì căn làm tôi chịu không được.

Nói chung là mình càng có nhiều đam mê thì mình càng có nhiều nhu cầu. Mà mình càng có nhiều nhu cầu thì mình càng có cơ hội bất mãn, là vì sao? Là vì có mấy ai thỏa mãn được tất cả những nhu cầu của mình, thưa quý vị. Cho nên thằng Mỹ nó có 1 câu thế này, kẻ giàu nhất không phải là người có mọi thứ mà chính là người có thể chịu chấp nhận được mọi thứ. Có thể chấp nhận được mọi thứ mới là người giàu chứ không phải là có được mọi thứ mình muốn. Bởi vì hôm nay mình muốn 100 món, mình muốn là có liền, có ngay 100 món, ngày mai mình thích 1000 món. Quý vị tưởng tượng có ai trên đời này thích 100 có 100, thích 1000 có 1000, tôi không tin, kể cả đó là ông tỷ phú giàu nhất thế giới cũng không có được, chứ không có chuyện mà thích gì được nấy.

Cho nên người giàu nhất trên thế giới không phải là người có mọi thứ mà là người có thể chấp nhận được, vui vẻ được với những thứ mình có. Đó mới gọi là người giàu nhất.

Mình đang học 3 thiện căn đó quý vị, rất là quan trọng.

Thiện căn đầu tiên là Vô Tham, có nghĩa là không muốn thêm mà chỉ muốn bớt. Luân hồi là hành trình vạn lý xa xôi, đã là 1 hành trình vạn lý thì ai mà hành lý càng nhẹ thì người đó đi càng nhanh, đi càng khỏe. Tôi nhớ có 1 câu tôi học được trong tiệm bán đồ sport của Mỹ, nó để là: go more go light go fast, cái câu nghe rất là kỳ nhưng mà lúc tôi đọc tôi nhớ tôi hạnh phúc lắm, hạnh phúc là vì tôi thấy nó giống kinh Phật. Go light là đi hành lý phải nhẹ, go more là phải gọn gàng, gọn gàng thì go fast, thì tự nhiên nó đi nhanh thôi. Còn nặng nề quá, cồng kềnh quá thì nó sẽ đi chậm lại. Cái câu đó rất là hay go light go more go fast. Càng gọn nhẹ thì sẽ đi nhanh. Đơn giản như vậy.

Ít tham thì tự nhiên ít sân, si thì luôn luôn gắn liền với tham, gắn liền với sân cho nên ít tham, ít sân thì có nghĩa là ít si. Và 1 lần nữa chúng ta phải nhớ chính thằng cha si nhiều, thằng cha đó mới tham nhiều. Si nhiều mới sân nhiều, nha. Khi mà ít tham, ít sân tự nhiên si nó ít. Người mà ba cái này ít thì có nghĩa là cái quãng đường sanh tử ngắn lại.

Cứ 1 lần ta tác ý lương tâm đến vô thường, khổ, vô ngã là ta rút ngắn biết bao nhiêu kiếp sanh tử, 1 tích tắc thôi quý vị, 1 tích tắc lưu ý thôi, thấy thân tâm này là vô ngã, vô thường, 1 tích tắc thôi, thời gian của 1 snapping, 1 cái tróc móng tay, 1 cái khảy vẩy đó mà mình tác ý thân này là vô ngã, vô thường. Cứ 1 lần mình có sự lưu tâm như vậy là mình rút ngắn không biết bao nhiêu tỉ kiếp tái sinh. Nó lòi như vậy đó mà có mấy ai, có mấy ai trong những người học Phật, tu Phật, hành thiền Tứ Niệm Xứ mà lại lưu ý cái việc này. Bởi vì có nhiều người không biết cái chuyện này. Tôi nhắc lại, mỗi 1 khoảnh khắc mà ta lưu ý đến khía cạnh vô thường, vô ngã của thân tâm ta rút ngắn hàng tỉ đại kiếp luân hồi. Nhớ nha! Hàng tỉ.

Tại sao tôi nói hàng tỉ? Nó là nghĩa đen chứ không phải nghĩa bóng đâu. Là bởi vì khi mình gieo duyên như vậy thì mình tiến gần đến quả vị giải thoát. Trong khi những người không biết vấn đề vô ngã, vô thường, sắc, uẩn, xứ, giới, để thì thời gian luân hồi của họ mình không biết kéo dài đến bao giờ.

Trong kinh có 3 việc Đức Phật gọi là Tam Năng Tâm Bất Năng, tam năng là 3 chuyện Ngài có khả năng, tam bất năng là 3 chuyện Ngài không có khả năng.

Tam Năng là sao?

Thứ 1: Có nghĩa là chuyện gì trên đời này Ngài cũng biết. Ngài nhìn chúng sanh, Ngài nhìn căn cơ sở tánh của người này thiện làm sao, ác làm sao Ngài biết hết. Đó là khả năng của Ngài, Ngài biết hết mọi chuyện. Ngài biết rõ căn cơ của chúng sanh, biết rõ căn cơ của chúng sanh nhưng Ngài không thể độ người vô duyên.

Thứ 2: Ngài có thể thấy được vô lượng thế giới, Ngài có thể thấy vô lượng chúng sinh nhưng Ngài không thể nào đưa ra 1 con số đồng quá.

Thứ 3: Ngài có thể quán được về quá khứ bao nhiêu đại kiếp như ý, Ngài có thể nhìn về tương lai bao nhiêu đại kiếp như ý. Có nghĩa cái nhìn của Ngài về thời gian không giới hạn. Nhưng mà hỏi Ngài vậy chứ bao giờ kể vô minh này được giác ngộ, thì có người Ngài nói được, có người Ngài thấy quá lâu. Vd như 800 ngàn triệu tỉ a tăng kỳ, Ngài nói nguyên con số này ai nghe nổi. 800 ngàn triệu tỉ ức a tăng kỳ đại kiếp nữa mà người này cũng chưa đắc rồi giờ sao?

Cho nên cái thứ 3 gọi là (Pali 48:35) gọi là dòng luân hồi của người thiếu trí. Đó là 1 hành trình mà không có cách nào mà (pali) đó.

Đó là cái mà Đức Phật Ngài có thể nhìn rất là xa, bao nhiêu Ngài cũng thấy nhưng bây giờ xa quá rồi sao? Có những con số nói từ sáng tới chiều chưa hết, nó quá dài. Cho nên đây là tam năng, tam bất năng. Đây là chuyện rất quan trọng sẵn bữa nay nói thì nói luôn.

Đó là 3 thiện căn. Vô tham: không thích thêm chỉ thích bớt. Vô sân: không có bất mãn với chuyện mình được hay mất. Không biết trong room còn nhớ cái đó không ta? Các vị còn nhớ sân có 2 không? 1 là bất mãn với chuyện mình có cái gì đó và 2 là mình bất mãn vì không có cái gì đó. Có nghĩa là được và mất đó. Tại vì có những cái có nó làm cho mình khó chịu và có những trường hợp không nó làm cho mình khó chịu.

Vd như lúc mình bị bệnh mình không muốn ăn uống gì hết, tôi chỉ dùng vd rất là mềm như vậy. Lúc mình bị bệnh mình thấy ai mời ăn mình còn bực mình nữa. Trong khi lúc mình đói mình muốn ăn tùm lum, lúc mình đói mình khỏe mình muốn ăn tùm lum hết, 1 củ khoai nướng, khoai sùng cũng được, mình thấy nó hạnh phúc. Tới hồi nó bệnh lên ối mưa từ sáng tới giờ, mình gặp cái gì có màng mỡ, màng dầu là mình thấy buồn nôn rồi.

Cho nên sân có 2, vì có cái gì đó và vì không có cái gì đó làm cho mình bất mãn. Vô sân là người rất là tự tại không có bất mãn với cái có và cái không. Vô tham là không muốn thêm chỉ muốn bớt. Mình nghe định nghĩa là mình thấy sung sướng, nghe định nghĩa 3 cái này là thấy phê rồi.

Tôi nhắc lại, mình không biết đời sống cảm giác của vị A La Hán ra sao, mà chỉ việc định nghĩa 3 thiện căn là mình đã thấy sung sướng dùm Ngài rồi. Thứ 1 vô tham là không muốn thêm chỉ muốn

bớt, chính vì vậy cho nên người này đi trong trường đời vai trên vai và trên 2 tay rất nhẹ, có cảm cái gì đâu, quá nhẹ!

Tiếp theo là không sân, không sân là vị này không hề bắt mẫn với chuyện có cái gì và không có cái gì, quá sung sướng!

Và vô si là vị này không phóng dật và không hoài nghi. Đó là nói theo chi pháp.

Còn nói theo bản chất, ý nghĩa rốt ráo của hoài nghi có nghĩa là vị đó không còn điểm nào nghi hoặc hoang mang về 4 đế hết. Vị đó biết rất rõ, rất rõ như người ta đếm 10 được ngón tay vậy đó. Biết rất rõ rằng mọi thứ ở đời là khổ, thích cái gì cũng là thích trong khổ, càng thích khổ thì càng thêm khổ, muốn hết khổ đừng thích trong khổ. Với 3 nhận thức này cộng lại thì đó chính là con đường thoát khổ.

Bát Chánh Đạo là gì? Bát Chánh Đạo là con đường nhìn khổ để chán khổ từ đó diệt trừ nguyên nhân dẫn đến khổ. Nói chuyên môn 1 chút. Đạo đế là nhìn lại Khổ Đế để không tiếp tục có Tập Đế, nhờ vậy chứng Diệt Đế. Hành trình nhìn, bỏ và chứng này, 3 hành trình này được gọi là Đạo Đế. Làm ơn nhớ dùm cái này nha!

Tôi nhắc lại, Đạo Đế ở đây tôi không nhắc đến Tam Học, tôi không nhắc đến Bát Chánh Đạo, mà tôi nói rất là kỳ. Tại sao tôi cố ý nói tôi nói kỳ? Là vì tôi muốn quý vị nhớ cho dễ.

Đạo Đế là gì? Đạo Đế là nhìn kỹ Khổ Đế để sanh tâm chán từ đó không đắm mê trong Khổ Đế nữa. Không đắm mê trong Khổ Đế có nghĩa là không tiếp tục có Tập Đế. Mà khi chán Khổ, trừ Tập thì tự nhiên nó chứng Diệt, tức chứng Niết Bàn. Hành trình chán Khổ, trừ Tập, chứng Diệt này nè, hành trình đó được gọi là Đạo Đế.

Các vị ngộ kỹ dùm tôi có phải Tứ Niệm Xứ là con đường nhìn Khổ để chán Tập không? Các vị đi hỏi Ngài Hộ Pháp ở núi Dinh dùm coi có phải vậy không? Con đường Tứ Niệm Xứ có phải là con đường nhìn Khổ để chán Tập không?

Vd hồi đó giờ mình ăn uống mình không biết mình cứ ăn, cứ vui, cứ giận, rồi ăn uống, nhai nuốt, tắm rửa, quét dọn, tập thể dục, mua sắm, đi đứng chỗ này chỗ kia, mình hoàn toàn không hề biết, mình không hề có chánh niệm.

Bây giờ tu Tứ Niệm Xứ là mình sống chậm lại, buổi đầu chỉ là ghi nhận thôi quý vị, nhưng mà lâu ngày, nếu đủ duyên ba la mật, khi niệm đủ mạnh rồi đó, mình nhìn đâu mình cũng thấy sanh diệt hết trơn. Khi mà nhìn đâu cũng thấy sanh diệt thì lúc đó chính là trí tuệ đó quý vị, đó chính là tuệ quán. Hồi đầu mình không thấy là tại vì mình thất niệm, rồi mình phóng dật, nhưng khi niệm nó mạnh rồi thì nhìn đâu cũng thấy là vô thường, vô ngã hết. Hay nói cách khác, tôi tạm vd thôi, niệm là những bước đi chậm rãi, còn tuệ là ánh đèn pin. Thì bây giờ các vị cứ đi chậm dùm tôi, các vị cứ đi chậm, đi chậm, đi chậm. Đi cho đến bao giờ các vị, đi chậm mới có dịp thấy rác chửi, thì rác đó mình mới có dịp xài đèn pin để mình rọi chứ. Phải đi chậm mình mới thấy ở dưới chân mình toàn xác mĩa, toàn vỏ chuối, toàn cùi bắp không à. Chứ còn đi nhanh nhanh, đi rẹt rẹt rẹt rẹt thì mình không để ý. Cái niệm giúp cho mình sống điềm đạm, sống thanh thản 1 chút.

Cho nên cứ niệm mạnh là tự nhiên tuệ xuất hiện, chứ còn buổi đầu biết cái gì mà quán chiếu.

Rồi, xong, đó là nói về 3 thiện căn.

Tiếp theo là 3 pháp rất khó thể nhập?

Dupakkiquicha, rất khó chứng đắc. Là cái gì ta?

Trong bảng tiếng Việt của Ngài Minh Châu xài cái chữ ớn muốn chết luôn. Tiếng Pali kêu là (Pali 55:10) là 3 giải pháp giới hay là 3 xuất ly giới. Trong bảng tiếng Việt Ngài dùng chữ nghe ớn luôn, đó là 3 xuất yếu giới, các vị nghe ớn không, xuất yếu giới, nghe tê 1 chút, nghe rất là ngán, 3 xuất yếu giới.

Giới ở đây có nhiều nghĩa. Chữ dhatu 55:40 có lúc nó có nghĩa tương đương chữ dhamma – là pháp. Nhớ nha! Cho nên ở đây là 3 pháp xuất ly.

Thế nào là 3 pháp xuất ly? Xuất ly ở đây là 3 pháp giải thoát đó. Trong trường hợp này NISSĀRAṆA có nghĩa là giải thoát.

Cái thứ 1, Ngài Xá Lợi Phất Ngài nói có 3 pháp rất khó thành tựu được, rất khó chứng đắc được là gì ta?

Một là xuất ly khỏi các dục vọng, tức là ly dục. Ở đây ám chỉ cho quả vị A Na Hàm. Bởi hồi nãy khi giảng về 3 loại định tôi đã nói rồi, trong đời có nhiều hạng lắm. Hạng thứ 1, là chìm sâu trong 5 dục. Hạng thứ 2 là chán dục nhưng còn chìm sâu trong thiên gọi là thiên vật chất. Hạng thứ 3 là chán luôn cả thiên vật chất mà nó hướng tới thiên không vật chất, thiên phi vật chất, thiên vô vật chất, đó là thiên vô sắc.

Nhưng khổ 1 nổi là cả 3 cảnh giới này cũng chỉ là sự quần quanh thôi thừa quý vị. Nó chỉ là sự quần quanh thôi. Có nghĩa là bây giờ tôi tệt nhất trong room, tôi là người tệt nhất, tôi mê trong 5 dục, còn ông A bà B trong room ông chán dục rồi, không còn thích nghe, ngủi, nếm, đụng nữa. Bây giờ ông bà chuyển qua tu thiên. Ông đắc sơ, nhị, tam, tứ, thiên sắc giới, rồi ông sanh về trên đó ông sanh về trên đó ông sống mấy chục đại kiếp, mấy trăm đại kiếp, có hào quang, có hỷ lạc, không ăn uống, không nam nữ gì hết. Sang thiệt đó chứ.

Tương sau vài trăm đại kiếp, ông bà xong xuôi, ông bà rút trở xuống đây gặp tôi ở dưới đây. Rồi ông C, ông F sang hơn ông A bà B nữa, họ chán cõi sắc giới, họ tu thiên vô sắc rồi sanh về cõi vô sắc, sống tới đa 84 ngàn đại kiếp rồi sao ta? Nó rút trở xuống gặp tôi ngồi ở đây nữa. Tôi là anh chàng hưởng dục nè, tôi nằm ở đây tôi chờ. Tôi chờ mấy cha đi thiên này thiên nọ cho đã xong xuôi rồi mấy cha trở về đây mấy cha gặp tôi nằm dưới đây.

Nói chung là tội mình chỉ chia cắt 1 thời gian và cuối cùng vẫn gặp nhau ở tại đơn vị gốc là vì sao? Là vì trong bản chất của thiên vô sắc nó vốn không có khả năng cắt đứt mầm dục ái. Trong thiên vô sắc không có tiềm năng cắt đứt dục ái, không có khả năng cắt đứt cái gì hết, nó chỉ đè nén thôi. Thiên sắc giới nó đè nén như đá đè cỏ. Nó chỉ đè nén tạm thời cái niềm đam mê trong dục. Và thiên vô sắc cũng vậy, nó cũng chỉ là đè nén tạm thời niềm đam mê trong dục và trong sắc thôi. Nó chỉ đè nén ngay lúc đó thôi chứ nó không có khả năng cắt đứt.

Cho nên ở đây Ngài Xá Lợi Phất Ngài nói rõ có 3 pháp xuất ly, một là xuất ly sắc nghĩa là rời sắc, hai là xuất ly dục là rời dục, thứ 3 là rời cả 2.

Rời dục ở đây là sao? Nếu không có chư Phật ra đời, mình nghe chữ rời dục, ly dục là mình nghĩ ngay các tầng thiên, nhưng mà không, trong cái nhìn của Ngài Xá Lợi Phất Ngài nói không, cái ly dục của thiên nó rất là tạm thời, nó rất là tạm thời.

Cho nên Ngài nói ở đây có 3 pháp giải thoát.

Pháp đầu tiên là thoát khỏi niềm đam mê trong dục. Người không biết đạo thì nói là dùng thiên, nhưng Ngài Xá Lợi Phất nói không. Muốn rời niềm đam mê trong dục 1 cách tuyệt đối vĩnh viễn thiên thu ngàn đời không có tái lai, không có trùng phùng với dục nữa. Đó phải là tâm Thánh Trí A Na Hàm. Nhớ nha, phải là Thánh đạo, Thánh quả A Na Hàm. Chứ còn không thể nào dùng thiên để xuất ly giải thoát khỏi dục được hết. Cho nên nhớ ghi cái này.

Xuất ly khỏi các dục vọng tức là quả vị A Na Hàm. Xuất ly khỏi các sắc pháp tức là La Hán Đạo. Có nghĩa là sao ta? Ở đây định nghĩa vậy mới ghê chứ.

Xuất ly khỏi các sắc pháp là sao? Chán dục đã đành mà còn phải chán luôn cả dấu vết còn lại của sắc pháp. Hồi nãy chúng tôi nói rồi, có sanh về đâu đi nữa cuối cùng cũng trở về với đơn vị gốc, trở về với cố hương, bản quán của mình. Chỉ có vị A Na Hàm là vĩnh viễn không bao giờ trở lui cõi dục, còn 2 pháp xuất ly sau. Ngay lúc tâm tứ đạo xuất hiện thì vị đó đã vĩnh viễn cắt đứt khả năng tái sanh trong các cảnh giới, đặc biệt dục là khỏi nói rồi. Bởi vì A Na Hàm là đã cắt đứt mầm tái sanh cõi dục, trong room nghe kịp không ta? A Na Hàm là đã cắt đứt mầm tái sanh cõi dục cho nên tâm tứ đạo La Hán xuất hiện, lúc đó nó không cắt đứt mầm tái sanh cõi dục nữa. Mình phải nói là cắt đứt mầm tái sanh các cõi Phạm Thiên. Trong room nghe kịp chỗ này không?

Mầm cõi dục đã bị cắt bởi tầng tam quả rồi, cho nên ở đây tâm tứ đạo là cắt luôn mầm tái sanh cõi sắc giới.

Còn Xuất ly phạm pháp diện hiện hữu hữu vi do Duyên Khởi xuất ly 1 cõi các pháp ấy tức là diệt, cái xuất ly thứ 3 này nè, xuất ly khỏi pháp hữu vi, khỏi danh sắc, cái này chỉ cho La Hán quả là vì sao? Vì Tâm Tứ Đạo La Hán xuất hiện lúc nào thì ngay sau sát na, chỉ 1 sát na thôi quý vị, ngay sau sát na đó chính là tâm Thánh quả La Hán.

Người nào đã đắc tứ đạo thì người đó bắt buộc tích tặc, nó còn nhanh hơn tích tặc, tôi không biết kêu bằng cái gì, nó nhanh hơn tích tặc, có nghĩa là sát na Thánh Đạo xuất hiện lúc nào thì sát na Thánh quả cũng xuất hiện kế liền ngay sau đó.

Với 1 vị A La Hán thì vị này vĩnh viễn không còn vương kẹt trong 3 giới 4 loài, dù là sắc giới hay vô sắc giới, vị này không còn vương kẹt nữa. Cho nên cái xuất ly thứ 3 này được gọi là quả vị La Hán, tức là Tứ quả hay La Hán quả.

Nói cách khác, Ngài Xá Lợi Phất Ngài nói rằng có 3 pháp rất là khó chứng đắc. Một là Tam quả, hai là Tứ Đạo, ba là Tứ quả. Nói gọn lại, Ngài Xá Lợi Phất Ngài nói có 2 quả vị rất là khó chứng đắc đó là A Na Hàm quả và La Hán quả.

A Na Hàm quả là cắt đứt mầm tái sanh ở cõi ngũ uẩn. Còn La Hán quả là cắt đứt luôn mầm tái sanh ở cõi tứ uẩn. Bây giờ tôi đang để máy đây tôi không gõ – đánh máy được. Hồi nãy viết xong rồi không chịu gõ, bây giờ xóa.

A Na Hàm thì đoạn mầm tái sanh cõi dục, La Hán thì đoạn mầm tái sanh 3 cõi.

Cho nên gọi xuất ly là vậy đó, tức là vị A Na Hàm thì cắt đứt mầm tái sanh cõi dục, còn vị La Hán thì cắt đứt mầm tái sanh cả 3 cõi dục, sắc và vô sắc.

Chúng ta cũng biết rồi vị A Na Hàm có đắc thiên thì chết sanh về tầng thiên tương ứng với quả vị A Na Hàm của mình. Vd như A Na Hàm đắc sơ thiên thì chết sanh về cõi sơ thiên, nhị thiên thì sanh về cõi nhị thiên, còn nếu A Na Hàm đắc ngũ thiên thì sanh về 5 cõi tịnh cư. Nó có tới 5 cõi thì vị này sanh vô cõi nào? Bây giờ mình nhìn lại 5 quyền của vị này. Tín quyền mạnh, hay tấn mạnh, tín, tấn, niệm, định, tuệ cái nào mạnh thì tùy thuộc vào cái nào mạnh. Vd Tín quyền mạnh thì vị đó sanh vào cõi vô phiền, Tấn là vô nhiệt, Niệm thì thiện hiện, Định thì thiện kiên, còn Tuệ mạnh thì sanh về sắc cứu cánh, cõi cao nhất.

Có vị trí mạnh thì họ sanh thẳng lên cõi sắc cứu cánh, còn vị yếu quá, trong chú giải nói thế này, khi vị A Na Hàm cả 5 quyền đều yếu, có nghĩa là tín quyền mạnh nhất. Khi cả 5 quyền đều yếu thì tín quyền được xem là mạnh nhất, ở vị này thôi, thì vị đó tái sanh vào cảnh giới đó nhưng mà vĩnh viễn không bao giờ trở lui cõi dục giới nữa, không bao giờ trở lui. Cho nên A Na Hàm ở đây có nghĩa là bất lai, bất lai ở đây là không quay lui cõi dục.

Còn nhất lai là chỉ quay lui cõi dục 1 lần thôi, còn bất lai là không.

Còn vị Tu Đà Hoàn thì có thể lui tới được 6-7 lần.

Ba pháp khó thể nhập đây là gì? A Na Hàm quả, Tứ quả, và La Hán quả.

Tiếp theo là 3 pháp cần phải sanh khởi. Đó là trí đối với quá khứ, trí đối với tương lai và trí đối với hiện tại, gọi là quá khứ trí, vị lai trí và hiện tại trí.

Ở đây trong room xin hỏi bà con có ai đọc bài kinh Vô Ngã Tướng không? Có ai còn nhớ bài kinh Vô Ngã Tướng không?

“Này các Tỳ Kheo, sắc là vô ngã không phải là của ta, thọ uẩn, tưởng uẩn, hành uẩn, thức uẩn đều là vô ngã không phải là của ta. Vì nếu 5 uẩn là của ta thì các người có thể mong mỏi, trông đợi, điều khiển, sai khiến cho 5 uẩn của ta, hãy như thế này, đừng như thế kia. Nhưng vì 5 uẩn là vô ngã nên này các Tỳ Kheo, các người không thể điều khiển chúng như là mình mong đợi.

Này các Tỳ Kheo đối với tất cả những sắc uẩn, thọ uẩn, tưởng uẩn, hành uẩn, thức uẩn nào trong quá khứ, hiện tại, tương lai xa gần, thô tế, thù thắng, hạ liệt, trong ngoài, tất cả đều là vô ngã, vô thường, đều không phải là của các người”. Đó là 1.

Thứ 2, trong tam tạng cuốn 28 nếu tôi nhớ không lầm, gọi là mahaniddesa trong đó Ngài Xá Lợi Phất có 1 câu nói thế này.

Thế nào là Túc mạng minh? Túc mạng minh chỉ là nhớ lại sự sanh và diệt của 5 uẩn đời trước. Đó là 1.

Định nghĩa thứ 2: Thế nào là đời sống? Đời sống này chỉ là sự tiếp nối của uẩn, xứ, giới, để mà thôi. Tôi nhắc lại. Thế nào là Túc mạng minh? Túc mạng minh ở đây không phải là mình nhớ ông vua này, bà hoàng hậu kia, thằng ăn cướp nọ mà Túc mạng minh chỉ là sự nhớ lại sự sanh diệt của 5 uẩn đời trước. Còn thế nào là đời sống hiện tại? Đời sống hiện tại chỉ là sự tiếp nối không ngừng của uẩn, xứ, giới, để mà thôi.

Như vậy ở đây có 3 pháp cần phải sanh khởi. Đó là 3 trí hiện tại, tương lai và quá khứ. Là sao ta? Có nghĩa là người tu hành giải thoát, lúc đầu dùng trí văn, trí tư sau đó tu tập thiền chỉ, thiền quán để có được trí tu. Để hiểu cái gì ta? Để hiểu được rằng tất cả những gì trong đời này từ âm thanh, hình dáng, màu sắc, mùi vị, bla bla... tất cả không nằm ngoài 5 uẩn, 12 xứ, 18 giới.

Và vị ấy biết rõ tất cả cái gì thuộc quá khứ cũng đều thuộc uẩn, xứ, giới, đế và tất cả những thứ đó đều nằm trong vòng cương tỏa, chi phối tác động và ảnh hưởng của vô thường, khổ, và vô ngã. Để biết rõ về quá khứ như vậy, để biết rõ rằng tất cả những gì có trong hiện tại đây đều nằm trong uẩn, xứ, giới, đế và tất cả những thứ đó đều luôn luôn là vô thường, khổ, vô ngã.

Vị ấy biết về tương lai là sao? Vị ấy biết rõ tất cả những gì sẽ có mặt trong vũ trụ này hoặc là vô lượng vũ trụ khác về sau này, thì tất cả những gì đã gọi là xuất hiện đều do duyên mà có, có rồi phải mất. Tất cả những gì sẽ xuất hiện trong vũ trụ này nó cũng đều nằm quanh trong 5 uẩn, 12 xứ, 18 giới và tất cả đều là vô ngã, vô thường, đau khổ.

Đây là 3 trí về Tam Thế, gọi là Tam Thế Trí là như vậy. Nhớ nha! Tam Thế Trí là sao? Là vị ấy không còn hoang mang nghi hoặc về Tam Thế, có nghĩa là về 3 đời sanh tử, vị ấy không có thắc mắc. Dầu cho vị ấy không có thần thông, không có gì hết, vị ấy cũng biết rõ, có 1 niềm tin sắt son, vững vàng, bất thoái, bất động là tất cả những gì thuộc về quá khứ, nay nó không còn nữa, nó đã do duyên mà sanh, nó đã do duyên mà diệt. Không có gì đáng để bất mãn hay là đáng để đam mê.

Hiện tại cũng vậy, vị ấy biết rõ tất cả những gì đang có mặt đây thì nó cũng đang chuẩn bị để nó biến mất. Và tất cả những thứ đó đều do duyên mà có rồi cũng sẽ do duyên mà mất. Vị ấy biết rõ rằng tất cả những gì sẽ xuất hiện trong thế giới này và vô lượng vũ trụ khác sau này trong thời gian tương lai sắp tới đây, trong 1 giờ đồng hồ nữa, trong 1 ngày nữa, trong 1 tuần nữa, trong 1 tháng nữa, trong 1 năm nữa, trong 1 thế kỷ nữa, trong 1 thiên niên kỷ nữa, trong 1 triệu năm nữa, 1 tỉ năm nữa, nhiều tỉ năm nữa, nhiều đại kiếp sau này nữa, tất thảy đều là 5 uẩn, 12 xứ, 18 giới, và tất cả đều là vô ngã, vô thường như trong bài kinh Tự Hoan Hỷ của Trường Bộ.

Tôi nói có nhanh lắm không? Tôi nói chậm không có được, tôi nói chậm tôi sẽ quên.

Trong Trường Bộ kinh có bài kinh Tự Hoan Hỷ, lúc đó Ngài Xá Lợi Phất trong 1 buổi tọa thiền nghỉ trưa, Ngài nghĩ về Đức Phật, rồi Ngài nghĩ về bản thân. Trước hết Ngài nghĩ về bản thân trước. Ngài nghĩ trong vô lượng vũ trụ không có 1 người nào có trí tuệ giống như ta, ngoại trừ ra bậc Chánh Đẳng Giác Ngài hơn ta chứ không ai giống như ta. Người như ta còn có 1 vị thầy như Đức Phật, giới của Ngài không ai bằng, định không ai bằng, tuệ không ai bằng.

Định là sao? Giới của Ngài là sao? Giới không ai bằng là ngay từ thời luân hồi Ngài đã dảm vì giới mà Ngài chết. Định của Ngài sao gọi là vô địch? Là bởi vì Ngài có thể hóa hiện song thông được 1 sát na mà 2 cảnh đồng tri. Cái này là khả năng định tâm của Đức Phật. Và trong nhiều đời quá khứ, số lần Ngài đắc thiền có thần thông đếm không kể xiết. Còn Tuệ là sao? Là khả năng tuệ quán thấy rõ danh sắc của Ngài về bản chất thì giống các đệ tử nhưng mà xuất sắc ở chỗ là tự Ngài nghĩ ra chứ không phải do ai dạy dỗ, hướng dẫn. Giới, Định, Tuệ và tất cả đức lành khác của Đức Thế Tôn không ai sánh bằng hết.

Ngài suy nghĩ như vậy Ngài mới vào Ngài đánh lễ Phật. Ngài nói Bạch Thế Tôn, trong lúc nghỉ trưa con có nghĩ đến Đức Thế Tôn. Con nghĩ rằng chắc chắn trong đời quá khứ đã chưa từng có vị 1 Phật nào hơn Thế Tôn. Và con nghĩ về tương lai cũng không bao giờ có 1 vị Phật nào hơn Thế Tôn và ngay bây giờ ở đâu đó (somewhere) có 1 vị Chánh Đẳng Giác và vị đó cũng không thể nào hơn được Thế Tôn. Nhớ nha!

Thì Đức Phật Ngài mới hỏi, người có biết gì về chư Phật 3 đời hay không? Quá khứ, hiện tại, tương lai người có biết là các vị đó đắc cái gì, hiểu cái gì, biết cái gì, pháp tánh ra sao, đức hạnh ra sao, vị đó hiểu cái gì, biết cái gì người có biết không? Vị đó thành tựu cái gì người có biết không?

Ngài Xá Lợi Phất nói, dạ con chỉ là hàng Thanh Văn, cảnh giới của chư Phật là vô cùng vô tận, vô biên vô lượng, con không có lường được.

Đức Phật mới nói nếu mình không biết rõ về các vị Phật mà tại sao người có thể đại ngôn, bạo ngôn khi nói rằng không ai có thể hơn Như Lai. Ngài biết đó là đúng, mặc dù chuyện đó là đúng, nhưng mình không biết rõ mà nói thì giống như mình đoán.

Ngài Xá Lợi Phất Ngài nói, bạch Thế Tôn, tuy con không biết về chư Phật như là Thế Tôn biết.

**XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHẬP
CHƯA ĐƯỢC SỬ GIÁC NGUYÊN HIỆU ĐỈNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DÙNG LÀM
TÀI LIỆU NGHIÊN CỨU CHO RIÊNG MÌNH.
XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN.**

---

www.toaikhanh.com

TOAIKHANH.COM